

To najmenej, čo si želaš

Tercia B

Samozrejme, že muselo začať pršať práve vtedy, keď som vystupovala taxíka. Mala som šťastie, že medzi miestom, kde som sa nachádzala a miestom, kam som mala namierené, ma delila sotva minúta kráčania, takže nehrozilo, že by som stihla zmoknúť. Dnešok vyzeral, že sa na mňa usmievalo šťastie, hoci smola mi bola stále v pätách. Verila som, že dobro nad zlom vyhráva, preto som so širokým úsmevom a plná presvedčenia, že dnes bude už len všetko dobré, vykročila k veľkej bytovke, kde som videla svoju budúcnosť.

Prešla som k dverám a ihneď si všimla drobné tlačítka na kraji vchodových dvier. Stlačila som jedno z nich, konkrétne to, nad ktorým bol veľký nápis Smith. O niekoľko sekúnd na to som počula zvuk, ktorý mi naznačil, že dvere sa odomkli a ja môžem vojsť. Vyšla som na prvé poschodie, ako som sa dohodla s pani Smithovou, keď som s ňou predvčerom telefonovala.

Čakala ma už vo dverách s milým úsmevom. Mala tmavomodré okuliare a krátke blond vlasy. Podľa lasu som si ju predstavovala staršiu, takže ma jej výzor príjemne prekvapil. Bola to uhládená a na pohľad veľmi príjemná žena.

"Dobrý deň, vy musíte byť slečna Jacksonová," podala mi ruku, ktorú som s radosťou prijala. Ešte predtým, ako som však stihla niečo povedať, ma predbehla. "Rada vás konečne spoznávam aj takto osobne. Avšak na začiatok vám musím niečo povedať, ešte predtým ako prejdeme dnu, keďže situácia sa nám trochu skomplikovala a..."

"O čo ide?" súrila som.

Pani Smithová si poopravila okuliare a nervózne sa na mňa pozrela. Už vtedy som vedela, že niečo nie je v poriadku a moje plány sa zmenia. Vedela som to, ale aj napriek tomu som stále verila, že to nebude nič tak hrozné, čo by zmenilo moje rozhodnutie. Ticho som dúfala a netrpezlivo čakala, čo pani Smithová vypustí z úst.

„Spomínala som vám toho podnájomníka, ktorý tu býval už zopár mesiacov,

všakže? Pretože dnes ráno z ničoho nič odišiel. Volala som s ním a povedal, že si našiel niečo iné, a že sa sem nevráti. Viete čo to znamená , však? Nebudete sa mať s kým deliť o splácanie nájomného."

Párkrát som zamrkala, snažiac sa spracovať jej slová. Rozmýšľala som , či by som to utiahla celé sama, no odpoveď som vedela nielen ja, ale myslím, že aj pani Smithová, preto s tým začala skôr, než som si ten byt stihla zamilovať. Vedela, že s tým nebudem súhlasiť. Nemala som toľko peňazí, aby som to všetko zvládla. Bolo toho príliš veľa.

Z chodby som začula pomalé elegantné kroky a keď som sa otočila, uvidela som toho najkrajšieho najelegantnejšieho chlapa. Nemohol mať viac ako 23 rokov. Jeho vlasy boli čierne ako havranie perie a oči modré ako isic karta. Vyšiel na posledný schod a zamieril k bytu na opačnom konci chodby. Vošiel do bytu a tesne pred tým ako zabuchol dvere, na mňa žmurkol.

"Slečna Jacksonova, ste v poriadku?" opýtala sa ma pani Smithova a ja som sa vrátila do reality. Až vtedy som si uvedomila, že sa stále pozerám na dvere, za ktorými zmizol muž mojich snov a usmievam sa. "Viete čo? Beriem vašu ponuku. Vezmem si pôžičku a už v novembri vám ho viem zaplatiť." povedala som a začala som rozmýšľať nad tým krásavcom. "Ale slečna, to je veľmi veľa peňazí, ste si istá...". "Áno, som si istá a neviem prečo vám na tom tak veľmi záleží. Ved' vy by ste mali ten byt chcieť prenajať a nie ma od neho odrádzať!" povedala som už nahnevaná , že ma doňho nepustí. Pani sa zatvárila prekvapene a uhla mi v ceste.

Keď som vošla dnu, uvidela som pred sebou veľké okno s výhľadom na London eye. Zvyšok bytu, bol zariadený celkom moderne, ale najviac sa mi aj tak páčila spálňa. Tvorila ju obrovská manželská posteľ, do ktorej by sa vošli aj traja ľudia. Ďalej tam bol obrovský šatník a vchod rovno do otvorenej kuchyne, kde voňali čerstvo napečené koláče, no trochu pripálené. "Na dnes som vám chcela upiecť nejaké občerstvenie, ale ako sme sa zdržali na tej chodbe, evidentne sa mi pripiekli v rúre." povedala pani Smithova, ktorá bežala k dymiacej rúre. "To je v poriadku. Aj tak nie som hladná." To však nebola pravda. Od rana som sa sem ponáhľala a nestihla sa ani naraňajkovať. Nechcela som jej však robiť ďalšie stresy. "Na stole v obývačke sú zmluvy, môžete ich ísť podpísať" zakričala. "Áno, jasné, ale nemohla

by som ich podpísať až zajtra?" opýtala som sa a začala už mierne pochybovať o svojom rozhodnutí. "Prepáčte nemôžem to podpísať neskôr?" pani sa na mňa pozrela a nachvíľu sa zamyslela, "Nooo čisto teoreticky môžete no ani o deň neskôr!" ako pomaly vychádzala z dverí tak som jej zakývala a zabuchla za ňou dvere. Akonáhle odišla tak som si vydýchla. Čo som to urobila?! Budem si musieť nájsť dosť dobre platenú robotu, aby som dokázala zaplatiť tento nájom! Povzdychla som si, a išla si ľahnúť na gauč a zapla som si telku.

O tri hodiny som sa zobudila na zazvonenie zvončeka. Nahnevane som sa vybrala vynadať človeku, ktorý ma otravuje takto neskoro večer. Rýchlo som otvorila dvere a zostala stáť v nemom úžase. Stál tam on. Nevedela som čo mám robiť. Tak som iba slušne pozdravila. "Ahoj" neviem prečo mi preskočil hlas ako päť ročnému decku. "Čau, nová susedka." povedal a prehrabol si rukou vlasy. "Chcel som sa spýtať či nepotrebuješ s niečím pomôcť keďže si tu nová?" Ostala som v rozpakoch "Ehm, asi zatiaľ nie. Ale ďakujem za ponuku." Trochu som sa upokojila a začala normálne rozmýšľať "a ako sa voláš?" Opýtala som sa primitívnu otázku ale on sa tváril ako keby som sa ho opýtala na nejakú zložitú matematickú rovnicu. "Prepáč, ale nezachytil som otázku, lebo som bol až príliš zamestnaný tvojou krásou." Pozrela som sa naňho, chytila za košeľu a pritisla si jeho pery na moje. On sa nebránil. Prišli sme do obývačky a ľahli si na gauč. O hodinu neskôr sme ležali na gauči a on vyzeral, že už spí. Objala som ho a zaspala tiež.

Ráno ma opäť zobudil zvonček a ja som zistila, že to nebol len sen. Stále som ležala vedľa neho. Bol taký krásny keď spal... sakra, veď niekto zvonil a nikto iný ako pani Smithova nevie, že tu bývam. Rýchlo som ho zobudila a rozospátého zavrela do skrine. Rýchlo som si obliekla tričko a gate a bežala otvoriť. Stála tam, presne tak, ako som predpokladala. "Dobré ráno, slečna Jacksonova. Dúfam, že nejdem príliš skoro." povedala s menším úsmevom na tvári. "Viete, no, keby ste mohli prísť neskôr alebo nabudúce?" "Nie, nemohla, mám aj iné veci na práci ako chodenie sem, kedy si vy zmyslíte." a napchala sa mi do bytu. Ustúpila som jej a rýchlo za ňou pobehla.

Hneď vbehla do kuchyne, kde bola zmluva a obe sme sa na ňu pozreli. Keď som chvíľu nič nerobila, ozvala sa "Slečna Jacksonova, ja čakám kým to podpíšete."

"Prepáčte, ale ja si nie som ešte na sto percent istá." povedala som trochu tichšie. "Akože nie? Slečna, mali ste na to skoro deň. Včera ste mi ale aj tak povedali, že ho určite kúpite. Preto som vás tu nechala prespať. Čo ste celý ten čas robili?"

Nooooo. Nevieť či by som toto chcela rozoberať zrovna s vami... každopádne som jej povedala, "Nemala som na to ča.." keď v tom som pocítila na ramene nejakú ruku, zľakla som sa a otočila som sa priamo na .... vlastne ani neviem ako sa volá. Keď ho zbadala tá ženská uvidela som nechúť v jej očiach. "Tak teda toto bol váš program včera večer..." ja som jej na to hneď nahnevane odpovedala, "no dovoľte, do tohto vám fakt nič nie je!" rýchlo som jej naškrabala podpis a podala jej ten papier a slušne povedala, "Ďakujem za vašu návštevu, no ak dovoľíte rada by som sa nachystala v súkromí." Usmiala som sa na ňu a otvorila som jej dvere.

Nahnevane vyšla z dverí a ja som za ňou zabuchla dvere. Potom som sa otočila na, netuším koho a opýtala sa: "Po včerajšej noci, by som si asi zaslúžila vedieť, ako sa voláš?" On sa na mňa zmätene pozrel a vyzeral, že som ho pri niečom vyrušila. "Ehmmmm, som James... ty?" Teraz by som sa mu asi mohla predstaviť aj ja. "Ja som Stella. Teší ma Jamie." On sa z nechúťou odtrepal do kúpelne dať sa dokopy. Sadla som si na stoličku a rozmýšľala o všetkom, čo sa stalo za posledných 24 hodín.

Po dvadsiatich minútach sa konečne vrátil, oblečený a umytý. Ani si ma nevšimol, ako keby som tam ani nebola, keď odišiel a nechal ma tam samú. Mala som pocit, že som sa práve chytila do pasce, a že už o mňa nikdy nezakopne. Hlavne, keď on je osoba, kvôli ktorej som si kúpila tento byt a musela si vziať pôžičku, do konca života. Bože ja som taká sprostá. Včera som to pokašľala... a aj dnes... pomoc!

Rozhodla som sa ukládnúť tým že som sa vybrala do už rušných ulíc Londýna vyčistiť si hlavu v nejakej blízkej kaviarni. Vošla som dnu a hneď ma obľiala úžasná vôňa kávy. Keď mi došla káva, s pohľadom upierajúcim na parčík oproti som premýšľala nad tým ako sa mu pomstiť. Po tom čo som dopila, hneď som utekala naspäť do mojej bytovky a okamžite som zamierila ku jeho dverám. Keď mi otvorila jeho žena, ostala som v šoku, no hneď som sa spamätala a povedala, "Dobré ráno, dúfam, že nevyrušujem ale chcela som sa opýtať či neviete, kde bol včera večer váš manžel?" ona mi hneď odpovedala, "Myslím, že mal nočnú službu, prečo? Stalo sa niečo?" zmätene sa opýtala. "Váš manžel včera večer prišiel ku

mne domov a asi viete čo nasledovalo, no a dnes ráno sa rozhodol len tak odísť , no ja som nevedela ,že má ženu preto sa vám ospravedlňujem , že vám hovorím takéto veci, no myslím si , že si zaslúžite vedieť pravdu." chvíľu jej trvalo dokým spracovala informácie a po chvíli so slzami na krajíčku mi povedala, "Ďakujem vám, ale ako vám môžem veriť?" ja som jej okamžite odpovedala. "Môžete sa opýtať pani Smithovej, som v jej podnájme a ráno ma prichytila s vaším manželom...je mi to veľmi ľúto." smutne som povedala a ona sa rozplakala. "Už ste piata suseda čo ste mi to povedala, no ja si myslím, že on by mi nikdy neklamal!" nahnevane zabuchla dvere a ja som tam spokojne ostala stáť. Otočila som sa a vybehla som do svojho drahého bytíku. Po týchto udalostiach fakt neviem, čo si mám myslieť....

ĎALŠIE RÁNO:

Po tom, čo som sa pokojne vyspala som sa rozhodla si urobiť veľké, oslavné raňajky, keď v tom som začula sirény a keď som sa pozrela von oknom, videla som ako niekoho celého od krvi majú na nosítkach a dávajú ho do sanitky. Keď som v tom uvidela Jamesovu manželku ktorú vedú do policajného auta, hneď sa mi zlepšil deň!